

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ทำนายการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วย บาดเจ็บที่ศีรษะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย จำแนกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกครอบครัวผู้ป่วย บาดเจ็บที่ศีรษะแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 3

ตอนที่ 2 การศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะแสดงผลการ วิเคราะห์ข้อมูลไว้ในตารางที่ 4-5

ตอนที่ 3 การศึกษาความพิการของผู้ป่วย การประเมินความเครียด การสนับสนุนทาง สังคม การเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัว แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ในตารางที่ 6-9

ตอนที่ 4 การศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของระดับความพิการของผู้ป่วย ปัจจัย ส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของ สมาชิกครอบครัวกับการทำหน้าที่ของครอบครัว แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ในตารางที่ 10-12

ในการวิจัยนี้ใช้สัญลักษณ์ทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์	ความหมาย
Min	ค่าต่ำสุด
Max	ค่าสูงสุด
$\bar{x}$	คะแนนเฉลี่ย
N	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
SD	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
R	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
F	ค่าสถิติทดสอบ F
R	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R ²	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
R ² change	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่เพิ่มขึ้น
B	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Beta	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE.b	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าคงที่และตัวแปรอิสระ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกครอบครัวผู้ป่วย
บาดเจ็บที่ศีรษะ

ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ เสนอ
ผลการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามเพศ อายุ
ระดับการศึกษา และ รายได้ (n= 170)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	112	65.88
ชาย	58	34.12
อายุ (ปี)		
<20	-	-
20-30	43	25.30
31-40	53	31.18
41-50	46	27.06
51-60	28	16.46
>60	-	-
$\bar{x} = 39.11, SD=10.291$		
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้ศึกษา	1	.59
ประถมศึกษา	43	25.30
มัธยมศึกษา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	44	25.89
อนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	41	24.12
ปริญญาตรี	35	20.59
สูงกว่าปริญญาตรี	6	3.51

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
รายได้รวมครอบครัว(บาท/เดือน)	3	1.76
<5,000	82	48.24
5,000-10,000	26	15.30
10,001-15,000	30	17.65
15,001-20,000	29	17.05
>20,000		
$\bar{x}$ =16658.82, SD=17370.316		

จากตารางที่ 3 พบว่า สมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 65.9 อายุส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 31-40 ปี จำนวน 53 คน คิดเป็น ร้อยละ 31.2 ($\bar{x}$ = 39.11) จบระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 รายได้รวมครอบครัว 5,000-10,000 บาท/เดือน จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 48.2 ($\bar{x}$ =16658.82)

ตอนที่ 2 การศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

การศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการทำหน้าที่ของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามรายด้าน (n= 170)

การทำหน้าที่ของครอบครัว	$\bar{x}$	SD	ระดับ
บทบาท	3.50	.42	ดี
การทำหน้าที่ทั่วไป	3.08	.42	ปานกลาง
การควบคุมพฤติกรรม	3.05	.48	ปานกลาง
ความผูกพันทางอารมณ์	3.01	.58	ปานกลาง
การแก้ไขปัญหา	2.95	.52	ปานกลาง
การสื่อสาร	2.79	.51	ปานกลาง
การตอบสนองทางอารมณ์	2.70	.46	ปานกลาง
การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวม	3.09	.37	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่า 3.09 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวด้านบทบาท เป็นด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.50 โดยมีระดับการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับดี รองลงมาคือด้านการทำหน้าที่ทั่วไป ด้านการควบคุมพฤติกรรม ด้านความผูกพันทางอารมณ์ ด้านการแก้ไขปัญหา ด้านการสื่อสาร และด้านการตอบสนองทางอารมณ์ซึ่งเป็นด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.08, 3.05, 3.01, 2.95, 2.79, และ 2.70 ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 6 ด้านนี้มีระดับการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการทำหน้าที่ของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วย
 บาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามรายข้อ (n= 170)

รายการการทำหน้าที่ของครอบครัว	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ด้านการแก้ปัญหา			
1. สมาชิกในครอบครัวช่วยกันแก้ไขปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านได้	3.02	.64	ปานกลาง
2. เมื่อมีปัญหาเรามักปรึกษากันว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร	3.00	.75	ปานกลาง
3. ครอบครัวของคุณเผชิญกับปัญหาต่างๆร่วมกันได้ดี	2.99	.68	ปานกลาง
4. ครอบครัวของคุณแก้ปัญหาความไม่สบายใจระหว่างกันได้ค่อนข้างดี	2.99	.73	ปานกลาง
5. มีการพูดคุยกันเสมอว่าวิธีแก้ปัญหาที่ทำไปนั้นได้ผลหรือไม่	2.98	.80	ปานกลาง
6. เมื่อคุณขอให้คนในครอบครัวทำอะไรให้ คุณมักไม่แน่ใจว่าเขาจะทำได้หรือไม่	2.73	.86	ปานกลาง
ด้านการสื่อสาร			
7. ทุกคนมักจะพูดกันตรง ๆ แทนที่จะพูดผ่านอีกคนหนึ่ง	2.96	.80	ปานกลาง
8. คุณกล้าบอกคนในครอบครัวเมื่อเขาทำในสิ่งที่คุณไม่ชอบ	2.96	.84	ปานกลาง
9. ทุกคนสามารถพูดกันตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม	2.95	.76	ปานกลาง
10. คุณรู้ชัดเจนว่าแต่ละคนรู้สึกอย่างไรเมื่อฟังจากคำพูดของเขา	2.91	.81	ปานกลาง
11. บ่อยครั้งที่คุณไม่สามารถพูดในสิ่งที่คุณคิดหรือรู้สึก	2.16	.87	เล็กน้อย
ด้านบทบาท			
12. แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง	3.53	.58	ดี
13. ครอบครัวของคุณไม่เคยขาดสิ่งจำเป็น เช่น อาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค ฯลฯ	3.50	.57	ดี
14. ทุกคนในครอบครัวมีงานบ้านที่ต้องรับผิดชอบ	3.47	.58	ดี
ด้านตอบสนองทางอารมณ์			
15. ครอบครัวของคุณแสดงความรักใคร่เอ็นดูต่อกันมากพอแล้ว	3.02	.74	ปานกลาง
16. ครอบครัวของคุณให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของสมาชิก	3.01	.73	ปานกลาง
17. คุณระบายความทุกข์ใจให้คนในครอบครัวฟังได้	2.88	.75	ปานกลาง
18. บางคนในครอบครัวไม่ค่อยแสดงอารมณ์หรือความรู้สึก	2.32	.83	เล็กน้อย
19. แต่ละคนแสดงความรู้สึกทั้งดีและไม่ดีต่อกันอย่างเปิดเผย	2.31	.65	เล็กน้อย

ตารางที่ 5 (ต่อ)

รายการการทำหน้าที่ของครอบครัว	$\bar{x}$	SD	ระดับ
20. ครอบครัวของคุณต่างคนต่างอยู่	3.25	.75	ปานกลาง
21. บางคนในครอบครัวก็ยุ่งวุ่นวายกับคนอื่นมากเกินไปจนน่าอึดอัดใจ	3.21	.70	ปานกลาง
22. คนในครอบครัวจะสนใจคุณก็ต่อเมื่อเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับเขา	3.18	.78	ปานกลาง
23. คุณรู้สึกมีอิสระ และเป็นตัวของตัวเองเพียงพอแล้ว	3.15	.69	ปานกลาง
24. ผู้ใหญ่ในครอบครัวออกคำสั่งหรือควบคุมเด็กมากเกินไป	3.10	.78	ปานกลาง
ด้านการควบคุมพฤติกรรม			
25. ครอบครัวของคุณห้ามมีการทำร้ายร่างกายกัน	3.12	.76	ปานกลาง
26. คนในครอบครัวสามารถทำผิดได้โดยไม่ต้องรับโทษ	3.11	.73	ปานกลาง
27. ภายในครอบครัวคุณใครจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ	3.05	.72	ปานกลาง
28. ครอบครัวของคุณมีลักษณะตามสบายไม่ยึดถือมาตรฐานหรือกฎเกณฑ์ใด ๆ	3.01	.75	ปานกลาง
การทำหน้าที่ทั่วไป			
29. ขณะนี้ครอบครัวของคุณมีความสุขดีพอแล้ว	3.54	.52	ดี
30. สมาชิกในครอบครัวมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน	3.08	.76	ปานกลาง
31. ทุกคนในครอบครัวเข้ากันได้เป็นอย่างดี	3.04	.78	ปานกลาง
32. การตกลงเรื่องต่าง ๆ ร่วมกันเป็นไปได้ลำบาก เพราะไม่ค่อยเข้าใจกัน	3.03	.70	ปานกลาง
33. ทุกคนยอมรับว่าแต่ละคนมีแบบฉบับของตนเอง	3.02	.71	ปานกลาง
34. ครอบครัวของคุณรักใคร่ปรองดองกันดี	2.97	.77	ปานกลาง
35. ในครอบครัวของคุณมีความรู้สึกที่ไม่ดีเกิดขึ้นมากมาย	2.96	.83	ปานกลาง
36. ในยามวิกฤติคนในครอบครัวสามารถพึ่งพาอาศัยกันได้	2.94	.83	ปานกลาง
การทำหน้าที่ของครอบครัวโดยรวม	2.96	.37	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยการทำหน้าที่ของครอบครัวสูงที่สุดคือข้อที่ 35 ซึ่งเป็นการทำหน้าที่ของครอบครัวรายด้านการทำหน้าที่ทั่วไป โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือข้อ 7 ซึ่งเป็นการทำหน้าที่ของครอบครัวรายด้านการสื่อสาร โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.16

ตอนที่ 3 การศึกษาความพิการของผู้ป่วย การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม การเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัว

การศึกษาระดับพิการของผู้ป่วย การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม การเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัว เสนอผลการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สำหรับระดับพิการของผู้ป่วย ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัว ดังแสดงในตารางที่ 6-9

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพิการของผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ (n=170)

ระดับความพิการ	จำนวน	ร้อยละ
เล็กน้อย	69	40.6
ปานกลาง	83	48.8
รุนแรง	18	10.6

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะส่วนใหญ่มีความพิการในระดับปานกลางโดยมีจำนวน 83 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.8 รองลงมาคือมีความพิการในระดับเล็กน้อยโดยมีจำนวน 69 รายคิดเป็นร้อยละ 40.6 และมีความพิการในระดับรุนแรงโดยมีจำนวน 18 รายคิดเป็นร้อยละ 10.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินความเครียดของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามรายด้าน (n= 170)

การประเมินความเครียด	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ความคุกคาม	2.33	.57	ปานกลาง
อันตราย/ความสูญเสีย	2.27	.45	ปานกลาง
ความท้าทาย	2.26	.77	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่า สมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะมีประเมินความเครียดที่เกิดจากการเจ็บป่วยของสมาชิกในครอบครัวว่าเป็นด้านอันตราย/ความสูญเสีย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.27 ด้านความคุกคามมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.33 ความท้าทาย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.26

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามรายด้าน (n= 170)

การสนับสนุนทางสังคม	$\bar{x}$	SD	ระดับ
การแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกัน	4.57	.75	ค่อนข้างสูง
การรับรู้คุณค่าของตนเอง	4.53	.99	ค่อนข้างสูง
ความรักใคร่ผูกพัน	4.47	.79	ปานกลาง
ความช่วยเหลือในด้านข้อมูล ข่าวสาร อารมณ์ และวัตถุ	4.41	.68	ปานกลาง
การรับรู้ที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	4.32	.89	ปานกลาง
การสนับสนุนทางสังคมโดยรวม	4.49	.63	ค่อนข้างสูง

จากตารางที่ 8 พบว่า สมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะมีการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับระดับค่อนข้างสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าการสนับสนุนทางสังคมด้านความรักใคร่ผูกพัน ด้านความช่วยเหลือในด้านข้อมูล ข่าวสาร อารมณ์ และวัตถุ ด้านการรับรู้ที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.47, 4.41, 4.32 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกัน และด้านการรับรู้คุณค่าของตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 และ 4.53 ตามลำดับ โดยด้านการแลกเปลี่ยนประโยชน์ซึ่งกันและกัน เป็นด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ส่วนด้านการรับรู้ที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเป็นด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำแนกตามรายด้าน (n= 170)

การเผชิญความเครียด	$\bar{x}$	SD	ระดับ
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา	2.60	.49	ปานกลาง
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งปรับอารมณ์	2.35	.32	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 พบว่า สมาชิกครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะมีการเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหาจะมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 ส่วนการเผชิญความเครียดแบบมุ่งปรับอารมณ์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 โดยมีระดับการเผชิญความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่4 การศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของระดับความพิการของผู้ป่วย ปัจจัยส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัวกับการทำหน้าที่ของครอบครัวที่แสดงในตารางที่ 10-12

การศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของระดับความพิการของผู้ป่วย ปัจจัยส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัวกับการทำหน้าที่ของครอบครัว วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน(Stepwise multiple correlation) และสร้างสมการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

4.1 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตัวแปรพยากรณ์ที่นำมาพยากรณ์ทุกตัวไม่ควรมีความสัมพันธ์กันเองในระดับสูง(multicollinearity) ดังนั้นจึงใช้วิธี Simple correlation technique วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ทุกตัว โดยผู้วิจัยทำ Dummy ตัวแปรที่ไม่ต่อเนื่องได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ระดับความพิการ เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรและนำเสนอในรูปของเมตริกสหสัมพันธ์ (correlation matrix) ดังแสดงในตารางที่ 10

4.2 ความสามารถในการพยากรณ์ของระดับความพิการของผู้ป่วย ปัจจัยส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัวกับการทำหน้าที่ของครอบครัววิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple correlation) ดังแสดงในตารางที่ 11-12

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ระดับความพิการของผู้ป่วย ปังจ๊ยส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม การเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัว และการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะในรูปของเมทริกสหสัมพันธ์ (Correlation matrix)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1. ระดับความพิการ	1											
2. เพศ	.096	1										
3. อายุ	-.072	.067	1									
4. ระดับการศึกษา	.108	.145	-.002	1								
5. รายได้	.126	.075	-.041	.736*	1							
6. การประเมินความเครียดด้านอันตราย/ความ สูญเสีย	-.067	-.058	.021	-.067	-.191*	1						
7. การประเมินความเครียดด้าน ความทุกข์	.063	-.004	.089	-.091	-.218*	.678*	1					
8. การประเมินความเครียดด้านความห้ำหาย	.032	.116	.001	.197*	.308*	-.088	-.227*	1				
9. การสนับสนุนทางสังคม	-.118	-.004	.070	.138	.270*	-.238*	-.362*	.398*	1			
10. การเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา	-.078	.049	-.005	.174*	.305*	-.181*	-.136	.303*	.398*	1		
11.การเผชิญความเครียดแบบมุ่งปรับอารมณ์	-.124	-.118	.051	-.080	-.063	.261*	.306*	-.209*	-.421*	.016	1	
12. การทำหน้าที่ของครอบครัว	-.116	-.042	-.102	.166*	.378*	-.371*	-.493*	.547*	.704*	.414*	-.300	1

* p< .05

จากตารางที่ 10 ผู้วิจัยทำ Dummy ตัวแปรที่ไม่ต่อเนื่องได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ระดับความพิการ เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปร ซึ่งจากตารางพบว่า ตัวแปรพยากรณ์คู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดคือ รายได้กับระดับการศึกษา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .736 แสดงว่าไม่มีตัวแปรพยากรณ์คู่ใดมีปัญหาความสัมพันธ์กันเองสูง (multicollinearity) เนื่องจากเกณฑ์การพิจารณาปัญหา multicollinearity คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่มากกว่า .80 ขึ้นไป (Schroder, 1990)

จากตารางที่ 10 พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์ทางบวก กับการทำหน้าที่ของครอบครัว ครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .378 การประเมินความเครียดด้านอันตรายหรือความสูญเสียมีความสัมพันธ์ทางลบ กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.371 การประเมินความเครียดด้านความคุกคามมีความสัมพันธ์ทางลบ กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.493 การประเมินความเครียดด้านความท้าทายมีความสัมพันธ์ทางบวก กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .547 การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวก กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .704 การเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวก กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .414 การเผชิญความเครียดแบบมุ่งปรับอารมณ์ มีความสัมพันธ์ทางลบ กับการทำหน้าที่ของครอบครัวครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -.300

4.2 ความสามารถในการพยากรณ์ของระดับความพิการของผู้ป่วย บัณฑิตยส่วนบุคคล การประเมินความเครียด การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญความเครียดของสมาชิกครอบครัวกับการทำหน้าที่ของครอบครัววิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple correlation) ดังแสดงในตารางที่ 11-12

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์ที่ได้รับคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่เพิ่มขึ้น ในการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ลำดับขั้นตัวแปรพยากรณ์	R	R ²	R ² change	F	p-value
1. การสนับสนุนทางสังคม	.704	.496	.496	165.206	.000
2. การสนับสนุนทางสังคม, การประเมินความเครียด ด้านความท้าทาย	.762	.581	.085	115.659	.000
3. การสนับสนุนทางสังคม, การประเมินความเครียด ด้านความท้าทาย, การประเมินความเครียดด้านความ ทุกข์	.796	.633	.052	95.429	.000
4. การสนับสนุนทางสังคม, การประเมินความเครียด ด้านความท้าทาย, การประเมินความเครียดด้านความ ทุกข์, รายได้	.803	.644	.011	75.761	.000

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนพบว่าพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะมีตัวแปรพยากรณ์ที่มีลำดับขั้นการพยากรณ์จากตัวแปรที่ 1 ถึง 4 ได้แก่การสนับสนุนทางสังคม การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย การประเมินความเครียดด้านความทุกข์ และรายได้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .803 และมีความสามารถในการพยากรณ์เท่ากับ .644 โดยอ่านผลตามลำดับขั้นดังนี้

1. การสนับสนุนทางสังคม ได้รับเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรก และสามารถพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวได้ร้อยละ 49.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย ได้รับเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่ 2 และเพิ่มความสามารถในการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้ร้อยละ 8.5 นั่นคือการสนับสนุนทางสังคม และ การประเมินความเครียดด้านความท้าทายสามารถร่วมพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวได้ร้อยละ 58.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม ได้รับเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่ 3 และเพิ่มความสามารถในการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้ร้อยละ 5.2 นั่นคือ การสนับสนุนทางสังคม การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย การประเมินความเครียดด้านความคุกคามสามารถร่วมพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวได้ร้อยละ 63.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4. รายได้ ได้รับเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสุดท้ายและเพิ่มความสามารถในการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้ร้อยละ 1.1 นั่นคือการสนับสนุนทางสังคม การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม และรายได้ สามารถร่วมพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวได้ร้อยละ 64.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตารางที่12 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของการสนับสนุนทางสังคม การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม และ ระดับการศึกษา ในการพยากรณ์ การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ

ตัวแปรพยากรณ์	b	SE.b	Beta	t	p-value
การสนับสนุนทางสังคม	.277	.031	.482	9.004	.000
การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย	.127	.025	.267	5.136	.000
การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม	-.148	.032	-.233	-4.625	.000
รายได้	2.429	.000	.115	2.305	.022
Constant = 1.880 R= .803 R ² = .644					

จากตารางที่12 พบว่าตัวแปรที่สามารถสร้างสมการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ ประกอบด้วย การสนับสนุนทางสังคม, การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย, การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม และ รายได้ และสามารถเขียนสมการพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ ได้ดังนี้

1. สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\begin{aligned} \text{การทำหน้าที่ของครอบครัว} &= 1.880 + .277 (\text{การสนับสนุนทางสังคม}) \\ \text{ผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ} &+ .127 (\text{การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย}) \\ &- .148 (\text{การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม}) \\ &+ 2.42 (\text{รายได้}) \end{aligned}$$

2. สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\begin{aligned} \text{การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วย} &= +.482 (\text{การสนับสนุนทางสังคม}) \\ \text{บาดเจ็บที่ศีรษะ} &+ .267 (\text{การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย}) \\ &- .233 (\text{การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม}) \\ &+ .115 (\text{รายได้}) \end{aligned}$$

ซึ่งจากสมการในรูปคะแนนมาตรฐานอ่านผลได้ดังนี้

1. คะแนนการสนับสนุนทางสังคมเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ส่งผลให้การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะเพิ่มขึ้น .482 คะแนน
2. คะแนนการประเมินความเครียดด้านความท้าทายเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ส่งผลให้การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะเพิ่มขึ้น .267 คะแนน
3. คะแนนการประเมินความเครียดด้านความคุกคามเพิ่มขึ้น 1 คะแนน ส่งผลให้การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะลดลง .233 คะแนน
4. คะแนนรายได้เพิ่มขึ้น 1 คะแนน ส่งผลให้การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะเพิ่มขึ้น .115 คะแนน

ซึ่งจากผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ว่า การสนับสนุนทางสังคม การประเมินความเครียดด้านความท้าทาย การประเมินความเครียดด้านความคุกคาม และรายได้สามารถพยากรณ์การทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะได้